

朱自清散文：春

盼望着，盼望着，东风来了，春天的脚步近了。

一切都像刚睡醒的样子，欣欣然张开了眼。山朗润起来了，水长起来了，太阳的脸红起来了。

小草偷偷地从土里钻出来，嫩嫩的，绿绿的。园子里，田野里，瞧去，一大片一大片满是的。坐着，躺着，打两个滚，踢几脚球，赛几趟跑，捉几回迷藏。风轻悄悄的，草绵软软的。

桃树、杏树、梨树，你不让我，我不让你，都开满了花赶趟儿。红的像火，粉的像霞，白的像雪。花里带着甜味，闭了眼，树上仿佛已经满是桃儿、杏儿、梨儿！花下成千成百的蜜蜂嗡嗡地闹着，大小的蝴蝶飞来飞去。野花遍地是：杂样儿，有名字的，没名字的，散在草丛里，像眼睛，像星星，还眨呀眨的。

「吹面不寒杨柳风」，不错的，像母亲的手抚摸着你的。风里带来些新翻的泥土的气息，混着青草味，还有各种花的香，都在微微润湿的空气里酝酿。鸟儿将窠巢安在繁花嫩叶当中，高兴起来了，呼朋引伴地卖弄清脆的喉咙，唱出宛转的曲子，与轻风流水应和着。牛背上牧童的短笛，这时候也成天在嘹亮地响。

雨是最寻常的，一下就是三两天。可别恼，看，像牛毛，像花针，像细丝，密密地斜织着，人家屋顶上全笼着一层薄烟。树叶子却绿得发亮，小草也青得逼你的眼。傍晚时候，上灯了，一点点黄晕的光，烘托出一片安静而和平的夜。乡下去，小路上，石桥边，撑起伞慢慢走着的人；还有地里工作的农夫，披着蓑，戴着笠的。他们的草屋，稀稀疏疏的在雨里静默着。

天上风筝渐渐多了，地上孩子也多了。城里乡下，家家户户，老老小小，他们也赶趟儿似的，一个个都出来了。舒活舒活筋骨，抖擞抖擞精神，各做各的一份事去。「一年之计在于春」；刚起头儿，有的是工夫，有的是希望。

春天像刚落地的娃娃，从头到脚都是新的，它生长着。

春天像小姑娘，花枝招展的，笑着，走着。

春天像健壮的青年，有铁一般的胳膊和腰脚，他领着我们上前去。

Zhu Zı Qing “İlkbahar”

Geldi nihayet beklenen doğu rüzgarları, ilkbaharın adımları yaklaştı. Her şey uykudan yeni uyanırmışcasına çiçeklenip açtı gözlerini. Dağlar nemlendi, sular yükseldi, kızardı güneşin gülen yüzü.

Ufacık çimler delip toprağı çıktı gün yüzüne; taptaze, yemyeşil. Usul usul esen hafif rüzgar ve pamuk gibi yumuşacık otlar arasında bahçeler, tarlalar oturup uzananlarla, yuvarlanıp topa vuranlarla, koşup yarışıp saklambaç oynayanlarla doldu taşı.

Şeftali ağacı, kayısı ağacı, armut ağacı; “sen dur ben açayım” yarışıyla doldurup taşırdı dallarını. Kırmızısı ateşe, pembesi yeni doğan güne, beyazı kar tanesine özendi. Çiçeklerin tatlı kokusu Şeftalियim! Kayısıyım! Armutum! diye kandırır oldu kapalı gözleri. Çiçeklerde yüzlerce, binlerce arı vızıldaya dursun, küçüklü büyüklü kelebekler süsledi her yeri. Otların arasından sıyrılan isimli isimsiz, çeşit çeşit yabani çiçekler, parlak yıldızlar gibi göz kırpar oldu.

“Ilık esintisiyle kavak yeli”, öyle güzel ki! Sanki usul usul okşayan bir anne eli.

Rüzgarla gelen yeni sürülmüş toprağı karışan taze çimen kokusu, bir de her çeşitten çiçek kokusu asılı kalır nemli hava kabarcıklarında.

Yuvalarını taze çiçek yaprakları arasına yapan kuşlar sevince kapılır, her yana dinlettikleri taze gırtlaklardan çıkan inişli çıkışlı melodileriyle, esen rüzgara, akan suya karışan cıvı cıvı sesleriyle çağırırlar eşlerini.

İnek sırtındaki bir çobanın flütü göğün tiz sesine dönüşür, yankılanır dört bir yanda.

Bir başladımı iki üç gün yağın yağmur sıradan bir hal alır. Hiç dert etme, Bak! Yağmur tıpkı bir ineğin kılı, bir dikiş iğnesi, ince bir ipek dokuması gibi sıkı sıkı örer kendini. Her evin çatısını bir kat ince duman kuşatır. Ağaç yapraklarının parlak yeşili, çimenlerin taptaze rengi insanın gözünü alır. Akşam üzeri yanan sarımtırak lambalardan yayılan ışıklar, sessiz ve huzurlu birer gece yaratır.

Kırsal alana giden küçük yolun, taş köprüünün üstünde, ellerinde birer şemsiye yavaş yavaş yürüyen insanlar, hasır yağmurluğuna bürünmüş, bambu şapkalarıyla

tarlada çalışan çiftçiler ve onların çalı çırpıdan yapılmış darmadağınık evleri yağmurun altında sessizliğe bürünür.

Gök yüzünde uçurtmalar, yer yüzünde çocuklar çoğalır günden güne. şehirlerde, köylerde; aileler, yaşlılar, gençler bir bir çıkarlar dışarı. Yařam dolu bedenler, neşeli, canlı ruhlar, her biri bir işin ucundan tutar. “Bütün bir yılın planı” yapılır ilkbaharda; her şeyin başlangıcı olan bahar, kimine göre güçtür, enerjidir; kimine göre umut.

Yeni dođmuř bir bebek gibidir ilkbahar; bařtan ayađa taptaze, büyümekte.

Bir hanımefendi gibidir ilkbahar; iekli dalları rüzgarda çırpınan, gülümseyen, yürüyen.

Sağlıklı, güçlü bir delikanlı gibidir ilkbahar; kolu, beli, bacağı demir gibi, bize önümüzdeki yolu gösteren.